

Arrest

nr. 52 460 van 6 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd W. BONNY en haar advocaat J. VANDELOO, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 24 april 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 13 augustus 2010, verstuurd op 16 augustus 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 13 november 1993 in de stad Kabul, waar u met uw familie in de wijk Microyan 1 woonde. U ging tot de achtste graad naar school en volgde een cursus Engels en computerwetenschappen. Toen u nog maar twee of tweeënhalf jaar oud was, raakte u gewond en werd uw vader gedood bij een conflict over

uw familiegronden in Helmand. Omwille van het grondconflict en omdat hij informatie over Talibancommandanten aan de overheid verstrekke, werd uw broer T. (O.V. 5.943.425) meermaals aangevallen en moest hij Afghanistan verlaten. Hij diende in België een asielaanvraag in op 18 juli 2006 en werd op 6 maart 2007 erkend als vluchteling.

Uzelf werd op een zomerdag in 2008 op weg naar uw cursus ontvoerd en een maand door talibs vastgehouden. Gedurende deze maand werd u met andere jongens klaargestoomd voor de jihad. Een talib, waarmee u tijdens uw verblijf contact had, liet u echter ontsnappen. Enkele dagen na uw ontsnapping ging u met uw broer W. naar N. A., een vriend van uw vader die een hoge post bekleedde in het departement ter bestrijding van de criminaliteit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Nadat N. A. uw wedervaren had neergepend, legde u op zijn vraag uit welke weg u ging nemen om terug naar huis te keren. Op de terugweg naar huis werd u evenwel door onbekende mannen aangevallen. Zij namen uw broer W. mee en lieten u bewusteloos achter. U werd wakker bij een familievriend, dr S.. U bleef zo'n zes à zeven maanden in zijn huis in Jalalabad tot u de reis naar Europa aanvatte. Op 24 april 2009 kwam u in België aan, waar u zich dezelfde dag vluchteling verklaarde. In België werd u verenigd met uw broer T., die op basis van uw beschrijving in de talib die u liet ontsnappen, A. A., een ver familielid herkende.

U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de persoon die hem heeft helpen ontsnappen uit de talibangevangenis;
- verzoekers houding ten aanzien van de persoon die zijn familie verraden heeft bij de Taliban is bedenkelijk;
- verzoeker weet weinig over de periode na zijn ontvoering en daaropvolgende aanval in Jalalabad alsook over de familie die hem daar schuil hield;
- actueel is er voor burgers in verzoekers regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c;
- het feit dat aan verzoekers broer de vluchtelingenstatus werd toegekend doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op een manifeste beoordelingsfout, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Tevens werpt hij een schending op van artikel 1 van de Conventie van Genève op en van het Verdrag inzake de rechten van het kind. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij minderjarig is en geeft een opsomming van de gebeurtenissen die hij als kind heeft ondergaan.

2.2. Verzoeker verduidelijkt niet welk beginsel van behoorlijk bestuur zou geschonden zijn.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad sluit zich aan bij de verwerende partij waar deze stelt dat nergens uit het administratieve dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op 20 november 2009 en 29 maart 2010 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Blijkens de verweernota werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen,

en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, door in de bestreden beslissing de Minister te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker bij de beoordeling van diens asielaanvraag.

Daar waar verzoeker verwijst naar het bij het verzoekschrift gevoegde UNHCR rapport "Voices of Afghan Children" merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.3. Verzoeker stelt dat het vaststaat dat hij in Afghanistan ontvoerd werd en hij nog steeds geïnterneerd wordt door de Taliban. Hij vreest bij een eventuele terugkeer voor een nieuwe ontvoering en rekrutering (door de Taliban) maar ook voor zijn leven. Hij verwijst naar de bij zijn dossier bijgevoegde stukken om aan te tonen dat de straffen in Afghanistan elk mensenrecht schenden.

Betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoeker aangaande de identiteit van de persoon die hem hielp ontsnappen werpt verzoeker op dat indien hij aanvankelijk naar Mullah H. verwees in feite onder Mullah "een man" dient verstaan te worden. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal er dan ook verkeerdelijk van uit gaat dat de naam van zijn bevrijder Mullah H. is. Hij wijst er op dat hij tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk ontkent verklaard te hebben dat Mullah H. hem hielp te ontsnappen en dat ook zijn broer gedurende beide gehoren exact dezelfde familiale omschrijving heeft gegeven van de bevrijder.

Verzoeker vindt het "ronduit schandalig" dat de bestreden beslissing motiveert dat het hem blijkbaar niet interesseerde of zijn familie wist hoe het hem verging na de aanval op zijn broer W.. Hij wijst er op dat hij toen geen familie meer had.

Daar waar de bestreden beslissing ondermeer wijst op het gegeven dat verzoeker zijn eigen onderduik adres niet kende werpt verzoeker op dat het hoofdkenmerk van een onderduikadres is dat het niet bekend is. Hij meent dat het niet abnormaal is dat hij weinig informatie heeft over de zes maanden dat hij ondergedoken leefde omdat dit precies de kern van het onderduiken betreft.

Ook het feit dat verzoeker al dan niet wist of hij de Ramadan heeft meegemaakt in de periode dat hij ondergedoken leefde vindt hij "op niets slaan". Hij stelt dat hij verklaart heeft dat de tweede aanval heeft plaatsgevonden op het einde van de zomer en hij derhalve de herfst en winter in zijn onderduikadres heeft doorgebracht. Hij wijst daarbij op het feit dat de Ramadan toen gedurende de gehele maand september liep en deze toen reeds voorbij was. Hij verwijt de commissaris-generaal geen enkele moeite te hebben gedaan één en ander op te zoeken.

Verzoeker verwijst naar het Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingen definitie nr.3 en beweert dat hij zijn relaas aannemelijk maakt door geen onsamenvattende en onwaarschijnlijke dingen te vertellen waardoor hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

2.4. Verzoekers asielrelaas berust op zijn ontvoering en vasthouding door de Taliban. Verzoeker verklaart nog steeds de Taliban en een mogelijke nieuwe ontvoering te vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kon worden gehecht onder meer gelet op (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de persoon die hem hielp ontsnappen bij de Taliban en (ii) de weinig overtuigende verklaringen over de periode waarin hij ondergedoken leefde in Jalalabad.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid over de persoon die verzoeker hielp ontsnappen bij de Taliban blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het eerste gehoor verklaarde dat "Mullah H.", de enige persoon die samen met verzoeker Dari sprak, hem hielp ontsnappen terwijl hij tijdens het tweede gehoor dit uitdrukkelijk ontkent en beweert dat A. A. hem bevrijdde. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De opmerking van verzoeker dat onder "Mullah" "een man" dient verstaan te worden doet in deze niets ter zake en is overigens niet correct aangezien een mullah een titel is die gegeven wordt aan een moslimgeestelijke. Uit niets blijkt dat de commissaris-generaal de naam van deze persoon "verkeerd geïnterpreteerd" heeft. Bovendien blijkt verzoekers erkende broer, die op uitdrukkelijk verzoek van verzoekers raadsman werd gehoord, zeer op de vlakte te blijven als hem gevraagd wordt verzoekers beschrijving van deze persoon te herhalen. Het enige concrete element dat T. zich herinnert, is dat hij zei dat hij op zijn neef F. lijkt, terwijl verzoeker zelf beweert dat A. A. op geen van zijn familieleden trekt.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker vroeger verklaarde dat hij geen familie meer had. Wel in tegendeel verklaarde hij nog een zus (gehoorverslag 20 november 2009, 12), een schoonzus (gehoorverslag 20 november 2009, 10) en een oom (gehoorverslag 20 november 2009, 4) te hebben. Ook verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn moeder nog steeds in Kabul verblijft. Nooit heeft hij verklaard dat deze ook is moeten vluchten.

Verzoeker legt vervolgens bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen af over de periode dat hij ondergedoken leefde in Jalalabad. Hij kan in het geheel niet aangeven waar precies hij in Jalalabad verbleef. Verzoekers opmerking dat dit de essentie van een onderduikadres betreft overtuigt niet. Indien de bedoeling van een onderduikadres immers is dat deze niet gekend zou zijn door derden mag verwacht worden dat de persoon die onderduikt hier wel enige notie van heeft. Dat verzoeker als geschoold persoon in het geheel niet kan aangeven wanneer hij in Jalalabad verbleef, in welk seizoen hij deze stad verliet en zijn reis naar Europa aanvatte, noch waar dit adres precies gelegen was ondermijnt verder zijn geloofwaardigheid. Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af over Dr. S.. Enerzijds beschrijft verzoeker hem als een aardig persoon die hem opving in tijden van nood, een familievriend die volledig van de problemen van uw familie op de hoogte was, anderzijds verklaart verzoeker dat Dr. S. zich erg gereserveerd opstelde in die periode. Dat hij immers niet praatte met verzoeker en hem als een gevangene in zijn kamer hield en niet wilde dat zijn vrouw en kinderen met hem in contact kwamen.

Verzoekers tegenstrijdige en vage verklaringen over cruciale aspecten van zijn asielrelaas hypothekeerders op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan.

Het verwijt ten slotte dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaden heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.5. In subsidiaire orde meent verzoeker dat hij het recht heeft op toekenning van de subsidiaire bescherming. Hij voert manifeste beoordelingsfouten aan en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van art.18 van de Richtlijn 2004/83/EG en van het Verdrag inzake de rechten van het kind.

2.6. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in de hoofdstad Kabul aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban, doch er geen 'open combat' wordt gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op 'high profile' doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Hieruit mocht de commissaris-generaal terecht besluiten dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet aanwezig is.

Daar waar verzoeker meent dat het Kinderrechtenverdrag zou geschonden zijn omdat hij als minderjarige niet kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst en eveneens een schending aanvoert van artikel 18 van de Richtlijn 2004/83/EG dient te worden benadrukt dat er in onderhavige procedure geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

Betreffende richtlijn 2004/83 merkt de Raad op dat deze norm overgenomen is in de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

De bij het verzoekschrift gevoegde internetartikels betreffende het stijgend aantal doden bij Amerikaanse militairen, een raketaanval op Kabul, de bestrafing van Bibi Aisha (cover van Time) en het stenigen van een overspelig koppel vermogen geenszins de vaststellingen van de bestreden beslissing te wijzigen. Dit geldt eveneens voor de brieven d.d. 22 januari 2010 en 29 maart 2010 die verzoekers

advocaat naar het Commissariaat-generaal verstuurd en die betrekking hebben op het gehoor van verzoekers broer T. dat op initiatief van de verzoekende partij heeft plaats gehad.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER